

USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **B. B.**
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
zastoupený advokátem Mgr. Akbulatem Kadievem,
sídlem Václavské náměstí 775/8, 110 00 Praha,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR,**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 8. 2024 č. j. OAM-916/DS-D03-D04-2024, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě,

takto:

Návrh na přiznání odkladného účinku se zamítá.

Odůvodnění:

- Žalovaný rozhodnutím ze dne 2. 8. 2024, č. j. OAM-916/DS-D03-D04-2024 rozhodl o předání žalobce do Chorvatské republiky podle § 11 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný dospěl k závěru, že státem příslušným k přijetí žalobce zpět je Chorvatská republika podle čl. 20 odst. 5 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen „nařízení č. 604/2013“). V Chorvatské republice podal žalobce dne 3. 5. 2024 svou první žádost o mezinárodní ochranu, a je tudíž příslušná k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu podle § 3 odst. 2 nařízení č. 604/2013.
- Žalobce proti tomuto rozhodnutí brojil žalobou, kterou spojil s návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě. Žalobce uvedl, že má za to, že přiznáním odkladného účinku žalobě nevznikne újma jiným osobám a současně takové rozhodnutí nebude v rozporu s veřejným zájmem, uvedl, že újma a zásah do veřejného zájmu, ke kterému by přiznáním odkladného účinku došlo, je zanedbatelný ve srovnání s újmou, která by vznikla žalobci nepřiznáním odkladného účinku žalobě. Žalobce dále uvedl, že pokud dodržuje všechna pravidla občanského soužití a právní předpisy, nikomu neškodí a nezpůsobuje nikomu ani žádnou újmu, nelze dle názoru žalobce narušit veřejný zájem přiznáním odkladného účinku žalobě. Žalobce v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2008, č. j. 5 As 17/2008-131. Žalobce konstatoval, že na základě napadeného rozhodnutí má být přemístěn do Chorvatské republiky, což ovšem dle názoru žalobce nepřiměřeně

zasáhne do jeho subjektivních práv. Uvedl, že otázka přiměřenosti a oprávněnosti takového postupu, jakož i další setrvání žalobce v České republice, jsou přitom těžištěm této žaloby a bez jejich řádného posouzení nelze mít postaveno na jisto, že žalobci nebude přemístěním způsobena nevratná újma. Žalobce spatřuje újmu i v tom, že v případě vycestování z České republiky by ztratil možnost vystupovat v řízení osobně, tedy řádně uplatňovat své právo na spravedlivý proces. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 5. 2019, č. j. 1 Azs 157/2019-29. Uvedl také, že v případě nepřiznání odkladného účinku žalobě, nebude moci být žalobce v kontaktu se svým právním zástupcem.

3. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 16. 9. 2024 sdělil, že s návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě nesouhlasí. Žalovaný má za to, že v případě žalobce nejsou splněny podmínky pro jeho přiznání. Dle žalovaného je na žalobci, aby prokázal, jaká újma mu přiznáním odkladného účinku žalobě hrozí, případně může vzniknout jiným osobám, což žalobce neučinil. Žalovaný má za to, že z žaloby ani z obsahu napadeného rozhodnutí nelze seznat, že by žalobci hrozila nenahraditelná újma. Dle názoru žalovaného, nelze vycestování žalobce do Chorvatské republiky považovat za nenahraditelnou újmu, tím spíše, když se jedná o uplatnění bezprostředně závazného Dublinského nařízení a Chorvatsko jako členský stát EU je považováno z tohoto pohledu za bezpečnou zemi původu, která dodržuje mezinárodní závazky. Žalovaný také uvedl, že sám žalobce netvrdil ani nedoložil, proč v jeho případě by mělo docházet ze strany Chorvatska k jednání neslučujícímu se s řádnou azylovou procedurou. Závěrem žalovaný uvedl, že je na žalobci, aby uvedl, proč se domnívá, že v jeho případě nastala situace, která vyžaduje, aby byly účinky rozhodnutí odloženy. S ohledem na vše výše uvedené, navrhl žalovaný, aby soud žalobě odkladný účinek nepřiznal.
4. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. platí, že soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.
5. Ustanovení § 73 odst. 3 s. ř. s. stanoví, že přiznáním odkladného účinku se pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí.
6. Podle § 73 odst. 4 věty první s. ř. s. rozhodne soud o návrhu na přiznání odkladného účinku bez zbytečného odkladu; není-li tu nebezpečí z prodlení, rozhodne do 30 dnů od jeho podání.
7. Smyslem přiznání odkladného účinku žaloby není oddálení účinku pravomocného rozhodnutí správního orgánu. Jedná se o zvláštní nástroj, který má zabránit situaci, kdy by v důsledku okamžitého výkonu pravomocného rozhodnutí správního orgánu došlo ke zcela konkrétní, závažné a nevratné újmě. Poskytnutí odkladného účinku se tedy vyznačuje svým mimořádným charakterem. Soud přiznáním odkladného účinku ještě před rozhodnutím ve věci samé prolamuje právní účinky pravomocného rozhodnutí správního orgánu. Při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby soud nerozhoduje tak, že by předjímal rozhodnutí ve věci samé, ale zjišťuje existenci zákonných podmínek pro přiznání odkladného účinku žaloby uvedených v § 73 odst. 2 s. ř. s. Zákon stanoví dvě podmínky, které musí být současně splněny k tomu, aby bylo možné přiznat žalobě odkladný účinek; zaprvé

výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a zadruhé přiznání odkladného účinku nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

8. Z ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. vyplývá, že je na žalobci, aby tvrdil a prokázal naplnění první z podmínek pro přiznání odkladného účinku žalobě, tj. že by výkon nebo právní následky rozhodnutí pro něj znamenaly nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, tj. újmu, jež je těžko nahraditelná či kompenzovatelná. Jen tak může soud naplnění této podmínky posoudit. S ohledem na to, že žaloba zásadně nemá odkladný účinek, nesmí být hrozící újma vzhledem k poměrům žalobce bagatelní, ale naopak natolik významná, že opravňuje, aby odkladný účinek byl výjimečně uplatněn. Významnou bude újma spíše tehdy, nebude-li možno v případě, že bude napadené správní rozhodnutí naplněno a poté shledáno nezákonným a zrušeno, v podstatných ohledech navrátit v původní stav jím způsobené následky či dopady. Významnou bude újma žalobce i tehdy, půjde-li sice při uplatnění rozhodnutí o následky vratné či napravitelné, avšak takového rázu, že způsobí žadateli vážné obtíže či významné poruchy v jeho životě, fungování, činnosti apod. (srov. usnesení NSS č. j. 6 Afs 73/2014-56 ze dne 21. 5. 2014).
9. Soud si je vědom, že v případě přezkumu rozhodnutí správního orgánu, kterým byl určen státem příslušným k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu jiný členský stát EU, a na jehož základě má dojít k přemístění žadatele o azyl do tohoto členského státu, je nutné vždy zvažovat nejen vnitrostátní právní úpravu, nýbrž také to, zda v uvedeném členském státě, do kterého má být žadatel přemístěn, nedochází k systematickým nedostatkům ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení č. 604/2013, kdy tato povinnost se přitom promítá jak do rozhodování o předmětu žaloby, tak do rozhodování o tom, zda jí má být přiznán odkladný účinek (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 9. 2014, č. III. ÚS 2331/2014). Nicméně v daném případě soud nemůže dospět k závěru, že by zde existovala taková skutečnost, ze které by bylo možné usoudit na zjevnou obavu, že dojde k přemístění žalobce na základě vykonatelného rozhodnutí Ministerstva vnitra, ačkoliv posléze soud uzná, že situace v určitém členském státě takového přemístění neumožňuje. Navíc Chorvatská republika není zemí, vůči které by se příslušné orgány EU vyjádřily ve smyslu zdržení se transferu žadatelů o mezinárodní ochranu.
10. Ostatně i NSS v odst. 17 svého rozsudku ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 Azs 324/2016–38 uvedl, že: „...žadatelům o mezinárodní ochranu – až na výjimečné, výše zmíněné případy – vážná újma vzniknout nemůže. Tzv. dublinský systém totiž stojí na předpokladu, že se žadatelem o mezinárodní ochranu se bude zacházet stejně, ať podá žádost v jakémkoli členském státě (srov. zejména bod 10 preambule nařízení Dublin III). Vzhledem k pokročilé harmonizaci azylového práva v Evropské unii lze tento předpoklad označit za oprávněný. V konečném důsledku by tedy neměl být rozdíl v tom, zda o žádosti stěžovatele o mezinárodní ochranu bude rozhodovat Česká republika nebo Chorvatská republika (či jakýkoli jiný členský stát). V případě nepříznivého rozhodnutí má neúspěšný žadatel možnost obrátit se na soud se žádostí o přezkum – toto právo vyplývá již z čl. 47 Listiny základních práv Evropské unie, podrobněji je rozvedeno v čl. 46 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. „procedurální směrnice“) a je

tak zaručeno ve všech členských státech Evropské unie.“. Soud je tedy přesvědčen, že i eventuální přemístění žalobce do Chorvatské republiky, před vydáním meritorního rozhodnutí ve věci samé, mu nemůže způsobit újmu na jeho právech, když by s ním mělo být zacházeno stejně jako v dalších členských státech.

11. V souladu s Nařízením a se základními zárukami a zásadami azylového práva je Chorvatská republika sto objektivně a nestranně posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. V současné době nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Chorvatské republice, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv EU.
12. Soud nedospěl ani k závěru, že by neudělením odkladného účinku žalobě došlo k porušení procesních práv žalobce, přičemž vycházel i z judikatury Ústavního soudu ČR (dále jen „ÚS“). V nálezu ÚS ze dne 28. 2. 2017, č. j. I. ÚS 281/17 tento uvedl následující: *„Ústavní soud předesílá, že v podstatě s totožným případem, po skutkové i argumentační stránce, byl nedávno konfrontován v usnesení sp. zn. IV. ÚS 294/17 ze dne 7. 2. 2017 (dostupné na <http://nalus.usoud.cz>). Při té příležitosti shledal, že krajský soud v souladu s nálezem Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 2331/14 ze dne 18. 9. 2014 (N 172/74 SbNU 493) zkoumal ,nejen vnitrostátní právní úpravu, ale také to, zda ve státu příslušném pro posouzení žádosti stěžovatele o mezinárodní právní ochranu nedochází k systematickým nedostatkům ve smyslu článku 3 odst. 2 nařízení Dublin III ‘. Postup krajského soudu, který na základě učiněných zjištění posléze nepřiznal žalobě dotčeného stěžovatele odkladný účinek, nepovažoval Ústavní soud za jsoucí v rozporu s právem na spravedlivý proces.“* Pokud se tedy krajský soud řádně zabývá námitkami žalobce, a přitom neopomine posouzení případných systematických nedostatků v zemi, kam má být žalobce přemístěn, nedochází dle ÚS k porušení práv žalobce na spravedlivý proces, i když se ten případně nebude moci osobně účastnit jednání o jím podané žalobě. Jak je uvedeno shora, soud v této věci v případě Chorvatské republiky žádné systémové nedostatky neshledal.
13. Bylo na žalobci, aby tvrdil a osvědčil naplnění první z podmínek pro přiznání odkladného účinku žalobě, tj. že by výkon nebo právní následky rozhodnutí pro něho znamenaly nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Závisí na žalobci, zda upřesní, v čem má újma spočívat, a aby takto tvrzené skutečnosti patřičně doložil. Rozpor přiznání odkladného účinku s veřejným zájmem, popř. i újmu, jež by měla vzniknout jiným osobám, má tvrdit a osvědčovat žalovaný (srov. usnesení KS v Praze č. j. 45 A 4/2013-29 ze dne 6. 2. 2013, č. 2852/2013 Sb. NSS). Jen tehdy může soud posoudit, vznikne-li neprodleným výkonem nebo jinými právními následky správního rozhodnutí žalobci nepoměrně větší újma, resp. těžko nahraditelná či kompenzovatelná újma.
14. Žalobce v návrhu na přiznání odkladného účinku tvrdil, pouze to, že přemístění do Chorvatské republiky představuje nepřiměřený zásah do jeho práv a také to, že mu bude v takovém případě znemožněno bránit svá práva v České republice, případně být v kontaktu se svým právním zástupcem. Svá tvrzení však nijak blíže nespecifikoval a ani k tvrzenému nepředložil žádné důkazy.
15. Vzhledem k výše uvedenému lze uzavřít, že žalobce dostatečně netvrdil a neprokázal, že by mu výkonem nebo jinými právními následky napadeného rozhodnutí hrozila

nepoměrně větší újma, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, tudíž nebyla splněna jedna z kumulativních podmínek pro přiznání odkladného účinku, pročez byl návrh na přiznání odkladného účinku žalobě podle § 73 odst. 2 s. ř. s. *a contrario* zamítnut.

16. O nákladech řízení o návrhu na přiznání odkladného účinku soud nerozhodoval, když bude postupovat analogicky podle § 145 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve spojení s § 64 s. ř. s., a o případných nákladech vzniklých v této souvislosti rozhodne v rozhodnutí o věci samé.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není kasační stížnost přípustná [104 odst. 3 písm. b), c) s. ř. s.].

Plzeň 18. září 2024

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně